

Sygn. akt: I C 580/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.912,03 (tysiąc dziewięćset dwanaście 03/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2018 roku;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 508,90 (pięćset osiem 90/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 580/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 16 maja 2018 r.

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego A. D. kwoty 3.787,16 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swego stanowiska podał, że w 2015 r. zawarł z pozwanym dwie umowy pożyczki. Łączne zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 8 maja 2015 r. wynosiło 3.829,98 złotych, w tym kwota pożyczki netto, odsetki umowne, opłata przygotowawcza, koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki oraz opłata za obsługę pożyczki w domu klienta. Pozwany realizując obowiązki wynikające z tej umowy dokonał wpłat w wysokości 2.433 złotych. Tym samym do zapłaty pozostała kwota 1.396,98 złotych, na którą składa się kapitał (określony w umowie jako kwota brutto pożyczki) – 1.012,43 zł, odsetki umowne w wysokości 9,59 zł, oraz opłata za obsługę pożyczki w domu w kwocie 374,96 złotych. Jeżeli zaś chodzi o umowę pożyczki z dnia 15 grudnia 2015 roku, powód wskazał, że łączna wysokość zobowiązania z tego tytułu wynosiła 2.953,87 złotych, w tym kwota pożyczki netto, odsetki umowne, opłata przygotowawcza, koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki oraz opłata za elastyczny plan spłat i obsługę pożyczki w domu klienta. Pozwany wpłacił

na poczet tych należności 280 złotych. W związku z wypowiedzeniem umowy powód pomniejszył należność o odsetki umowne – 15,82 zł, oraz opłaty za elastyczny plan spłat – 122,87 złotych, za obsługę pożyczki w domu klienta – 145 zł. Według stanu na dzień wniesienia pozwu z tytułu tej umowy pozwanemu pozostała do zapłaty kwota 2.390,18 złotych, tj. 2.182,13 tytułem kapitału, 113,05 zł tytułem odsetek umownych oraz 95 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu klienta.

Pozwany nie stawił się na rozprawie, nie wnosił o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność, nie zajął stanowiska ustnie ani na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 8 maja 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła umowę pożyczki pieniężnej z A. D.. W ramach tej umowy A. D. otrzymał pożyczkę w kwocie 2.000 złotych, zobowiązując się do jej zwrócenia wraz z naliczonymi przez pożyczkodawcę opłatami w 60 tygodniowych ratach, w wysokości po 63,84 zł, przy czym ostatnia rata miała wynieść 63,42 złotych. Strony ustaliły następującą wysokość opłat związanych z zawarciem umowy:

A. całkowita kwota pożyczki – 2.000 złotych, B. koszt ubezpieczenia – 320 złotych, C. opłata przygotowawcza – 232 złotych, D. dodatkowa opłata przygotowawcza – 92,80 zł, E. odsetki umowne w kwocie 157,18 zł, tj. 10% w skali roku, F. opłata za obsługę pożyczki w domu w kwocie 1.028 złotych, tj. 51,4% całkowitej kwoty pożyczki.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 8.05.2015 r., k. 8)

Następnie strony zawarły umowę pożyczki z dnia 15 grudnia 2015 r. W ramach tej umowy A. D. otrzymał kwotę 1.500 złotych, zobowiązując się do jej zwrócenia wraz z naliczonymi przez pożyczkodawcę opłatami w 60 tygodniowych ratach, w wysokości po 49,24 zł, przy czym ostatnia rata miała wynieść 48,71 złotych. Strony ustaliły następującą wysokość opłat związanych z zawarciem umowy:

A. całkowita kwota pożyczki – 1.500 złotych, B. prowizja – 420 złotych, C. opłata przygotowawcza – 40 złotych, D. odsetki umowne w kwocie 148,87 zł, tj. 10% w skali roku, I. opłata za pakiet elastyczny w kwocie 845 złotych, obejmującą 50 zł tytułem opłaty za dostarczenie gotówki, 300 złotych z tytułu świadczenia spłaty w domu, 495 złotych z tytułu elastycznego planu spłat.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 5.12.2015 r., k. 8)

Pismem z dnia 27 lipca 2016 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki z dnia 15 grudnia 2015 r., wskazując na zaległość z tytułu opóźnienia w spłacie rat, w wysokości odpowiadającej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki, k. 9)

W związku z wypowiedzeniem umowy przed okresem, na który została zawarta, powód pomniejszył saldo z tytułu odsetek umownych o 15,82 złotych, opłaty za elastyczny plan spłat o 122,87 złotych oraz opłaty za świadczenie spłaty w domu klienta o 145 złotych.

Pozwany, realizując obowiązki wynikające z umowy z 8 maja 2015 r., dokonał wpłat w wysokości 2.433 złotych. Powód zarachował tę kwotę w następujący sposób: 1.632,37 złotych na kwotę brutto pożyczki, 147,59 złotych na odsetki umowne, 653,04 złotych na opłatę za obsługę pożyczki w domu.

Z kolei na poczet należności wynikającej z umowy z 15 grudnia 2015 r. pozwany wpłacił 280 złotych. Suma ta została zarachowana przez pożyczkodawcę w następujący sposób: 200 złotych na spłacony kapitał (tj. kwotę całkowitą pożyczki, prowizję, opłatę przygotowawczą oraz opłaty dodatkowe wybrane przez klienta poza świadczeniem spłaty w domu), 20 zł na odsetki umowne oraz 60 zł opłata za świadczenie spłaty w domu.

(twierdzenia pozwu)

Sąd co do zasady podzielił twierdzenia faktyczne powoda. Powód przedstawił precyzyjne i szczegółowe wyliczenie kwot wpłaconych przez pozwanego. Sąd ustalił, że doszło do zawarcia umowy pożyczki, którą pozwany spłacił w częściach określonych w uzasadnieniu pozwu. Wątpliwości Sądu budziło, czy powód realizował wszystkie określone w umowie świadczenia, wobec niezgłoszenia twierdzeń w tym przedmiocie. Z tego powodu Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, opierając się na dowodach z dokumentów, których moc dowodowa i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Powyższe nie oznacza, że twierdzenia powoda i złożone przez niego dokumenty uzasadniają w świetle prawa materialnego wszystkie pobierane przez niego opłaty. Treść art. 339 § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przepis ten nie dotyczy zaś sfery prawnej, która w pełni podlega ocenie Sądu.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Strony łączyły dwie umowy pożyczki, których istotą zgodnie z art. 720 § 1 k.c. jest przeniesienie przez pożyczkodawcę na pożyczkobiorcę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, za jednoczesnym zobowiązaniem się pożyczkobiorcy do zwrotu pożyczkodawcy tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Pożyczki te stanowiły jednocześnie kredyty konsumenckie, mając na uwadze że zostały udzielone przez przedsiębiorcę w zakresie jego działalności konsumentowi (art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 pkt 1 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, Dz.U.2016.1528 t.j. z dnia 2016.09.22).

Umowy pożyczki zawarte przez strony Sąd ocenił jako ważne w odniesieniu do kwoty pożyczonego kapitału wraz z prowizją, opłatą przygotowawczą i odsetkami umownymi z tytułu opóźnienia, oraz opłatą za dostarczenie gotówki do domu, których wysokość wynika jednoznacznie z treści umów dołączonych do pozwu i pozostaje jednocześnie w zgodzie z treścią przepisów prawa. Sąd stwierdził jednak bezskuteczność postanowień umownych w zakresie pozostałych składowych elementów żądania pozwu.

Podkreślić należy, że uprawnienie do badania zasadności żądań pozwu w tym zakresie (a jednocześnie uprawnienie do badania z urzędu skuteczności postanowień umownych pożyczki) daje Sądowi przepis art. 385¹ § 1 k.c. W orzecznictwie stwierdzono, że bezskuteczność niedozwolonych klauzul następuje ex lege i ex tunc, a w ich miejsce wchodzi odpowiednie przepisy dyspozytywne (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 204/13).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem (osobą fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową – art. 22¹ k.c.) nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu następujących przesłanek:

1. postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem,
2. ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
3. powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta oraz
4. postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

W ramach umowy pożyczki głównym świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania przez pewien okres, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków po nadejściu daty wymagalności. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym taki sposób, że może być zarówno umową odpłatną jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy powinno być wyraźnie określone w umowie. Co do zasady formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią zaś odsetki, ewentualnie zapłata prowizji.

W tym miejscu należy podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem.

Przez pryzmat powyższej regulacji należało ocenić pobierane przez powoda opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz „elastyczny plan spłat”.

Omawiane postanowienia nie regulują głównych świadczeń stron. Powód nie wykazał też, aby wspomniane wyżej opłaty zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym, a na nim (jako wywodzącym z tych zapisów skutki prawne) spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07). Rozważeniu podlegało więc, czy zapisy umowy dotyczące obciążenia pozwanego powyższymi opłatami stanowiły w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta”, bądź kształtowały prawa i obowiązki konsumenta w sprzeczności z dobrymi obyczajami.

Zdaniem Sądu tak właśnie należy ocenić postanowienia umowne obciążające pozwanego kosztami opłat za świadczenie spłaty w domu klienta. Na podstawie umowy z 8 maja 2015 r. pozwany miał zostać zobowiązany do zapłaty 1.028 złotych (tj. 51,4% całkowitej kwoty pożyczki) z tego tytułu. Zgodnie z ust. 2 tejże umowy opłata za obsługę pożyczki w domu to wynagrodzenie pobierane przez pożyczkodawcę od klienta za wykonanie usługi odbioru pożyczki w domu.

Sąd nie kwestionuje uprawnień strony powodowej jako pożyczkodawcy do pobierania opłat za czynności obsługi w domu. Jednakże stoi na stanowisku, że opłaty takie winny być ustalone na rozsądnym poziomie i być pobierane w związku z rzeczywistym wzajemnym świadczeniem. Zakres kosztów związanych z czynnościami pożyczkodawcy, determinujący ich wysokość, powinien zostać przedstawiony w pozwie w taki sposób, aby w świetle doświadczenia życiowego oraz logiki nie budził żadnych wątpliwości.

Opłata za obsługę pożyczki w domu w umowie z 8 maja 2015 r. stanowi aż 51,40% całkowitej kwoty pożyczki, tj. 1.028 złotych, a zatem w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego jest rażąco wygórowana, bowiem nie pozostaje w jakimkolwiek związku z kosztami ponoszonymi przez powoda. Zastrzeżona w umowie kwota wyraźnie przekracza opłatę przygotowawczą, tym samym stanowiąc ukrytą prowizję.

Skoro wierzyciel zastrzegł we wzorcu umownym obowiązek uiszczenia opłat za określone czynności związane z pożyczką, opłaty te powinny znajdować przełożenie na potencjalne rzeczywiste koszty w tym zakresie. W niniejszej sprawie o abuzywnym charakterze postanowienia umownego świadczy procentowe powiązanie wysokości opłaty z kwotą pożyczki. Dysproporcja opłaty zastrzeżonej w umowie z 8 maja 2015 r. w stosunku do realnych kosztów, jakie mógłby ponieść pożyczkodawca, jest nader oczywista. Doszło więc do rażącego naruszenia interesów konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Według umowy z 15 grudnia 2015 r. pozwany miał zapłacić 300 złotych za obsługę pożyczki w domu. Z kolei zgodnie z ust. 22 tejże umowy wynagrodzenie pożyczkodawcy za świadczenie spłaty w domu w pakiecie elastycznym stanowi część Opłaty za Pakiet Elastyczny dotyczącej świadczenia spłaty w domu i jest ustalana w oparciu o sumę

opłat za poszczególne zakontraktowane wizyty domowe celem umożliwienia klientowi spłaty odpowiedniej części kwoty brutto pożyczki oraz łącznej kwoty odsetek wchodzących w skład należnej raty w miejscu jego zamieszkania, stanowiąca iloczyn części wynagrodzenia za świadczenie spłaty w domu w pakiecie elastycznym, przypadającej na jedną zakontraktowaną wizytę domową w kwocie 5 złotych oraz liczby wszystkich zakontraktowanych umownie cotygodniowo wizyt, przy założeniu jednej wizyty tygodniowo przez cały zakontraktowany okres trwania umowy.

Mając na uwadze odniesienie do rzeczywistych kosztów, jakie miał ponosić pożyczkodawca, Sąd nie uznał wskazanego postanowienia umownego za niedozwolone.

Powód nie wykazał jednak, by w ramach obu zawartych umów wykonywał jakiegokolwiek czynności generujące koszty związane z obsługą umowy zawartej z pozwanym. Nie zaoferował przy tym jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że pozwany dokonywał spłat w sposób wskazany w umowie, jak np. pokwitowań wskazujących na miejsce spełnienia świadczenia. Powód nie udowodnił więc wykonania usługi w zakresie świadczenia spłaty, tj., że faktycznie w domu pozwanego były pobierane jakiegokolwiek raty, zaś po myśli art. 6 k.c. na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie.

W związku z tym roszczenie z tytułu opłat za obsługę pożyczki w domu należy uznać za niezasadne (co do umowy pożyczki z 8 maja 2015 r.) oraz nieudowodnione (co do obu umów).

Dalsze zastrzeżenia Sądu dotyczą postanowienia umownego zawartego w umowie z 15 grudnia 2015 r., w ramach którego pozwany miał zostać zobowiązany do zapłaty 495 złotych za skorzystanie z „elastycznego planu spłat”. Zgodnie z ust. 25 umowy jest to część pakietu elastycznego stanowiąca pakiet świadczeń pozwalający na zarządzanie pożyczką i składający się z: okresowej przerwy w spłacie, okresowego zamrożenia spłaty i gwarancji zniesienia obowiązku spłaty. Pożyczkodawca za świadczenia w elastycznym planie spłat pobiera wynagrodzenie w postaci części opłaty wskazanej w poz I3. Jednocześnie z pierwszej strony umowy wynika, że opłata ta została pobrana poprzez potrącenie z kwoty brutto pożyczki.

Powód nie wykazał w żaden sposób, że pozwany w ramach elastycznego planu spłat korzystał z możliwości okresowej przerwy w spłacie czy zamrożenia spłaty. Pobranie opłaty w kwocie 495 złotych za samą możliwość skorzystania z tego rodzaju postanowień umownych, które w rzeczywistości nie były wykorzystywane przez pozwanego, również musi podlegać ocenie jako niedozwolone postanowienie umowne, stanowiące w istocie ukrytą prowizję. Powód nie wykazał, aby w związku z pobraniem takiej opłaty doszło do udzielenia jakiegokolwiek ekwiwalentnego świadczenia, co w ocenie Sądu stanowi rażąco naruszenie interesów konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również w odniesieniu do opłaty pobranej przez pożyczkodawcę na podstawie umowy z dnia 8 maja 2015 r., z tytułu kosztów ubezpieczenia.

Strona powodowa w żadnej sposób nie wykazała, iż uiściła składkę na rzecz ubezpieczyciela, co rodziłoby po jej stronie roszczenie zwrotne względem pozwanego w tym zakresie. Normy procesu cywilnego w przepisie art. 3 k.p.c. nakładają na strony obowiązek składania wyjaśnień, co do okoliczności faktycznych sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek, a nadto obowiązek przedstawienia dowodów. Sąd jest organem, który dopuszcza i przeprowadza dowody w toczącym się procesie, lecz inicjatywa w tym zakresie niewątpliwie obciąża strony (art. 3 i 232 k.p.c.). Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Skoro zatem strona powodowa nie tylko nie wykazała, ale nawet nie starła się wykazać, iż w imieniu pozwanego pokryła składkę na ubezpieczenie, zachodził brak podstaw do obciążenia tą składką pozwanego.

Reasumując, Sąd uznał roszczenia pozwu w zakresie opłat za świadczenie spłaty w domu klienta, elastyczny plan spłat, oraz kosztów przystąpienia do ubezpieczenia za niezasadne.

Określając wysokość, w której roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie, należało zwrócić uwagę na konstrukcję żądania, w ramach którego powód dochodził zapłaty różnicy między całkowitą kwotą do zapłaty wynikającą z obu umów, a wpłatami pozwanego. Tym samym należało dokonać całościowego rozliczenia obu pożyczek, zarachowując uiszczone przez pozwanego na poczet „niedozwolonych opłat” kwoty, na pozostałe należności.

Odnośnie umowy z dnia 8 maja 2015 r., Sąd uznał, że na uwzględnienie zasługiwało roszczenie dotyczące kwoty brutto pożyczki – 1.012,43 zł, oraz 9,59 zł tytułem odsetek umownych, tj. łącznie 1.022,02 złotych. Wskazaną kwotę należało pomniejszyć o wpłaty dokonane przez pozwanego, które zostały zarachowane przez powoda na poczet opłaty za obsługę pożyczki w domu oraz kosztów ubezpieczenia, tj. o 653,04 złotych i 320 złotych. Daje to kwotę 48,98 złotych, której pozwany nie uiszczył.

Jeżeli zaś chodzi o umowę z 15 grudnia 2015 r. należało zwrócić uwagę, że powód jako „kapitału” wynikającego z umowy z dnia 15 grudnia 2015 r. dochodził zapłaty m. in. opłaty z tytułu elastycznego planu spłat. Dochodzoną przez powoda na podstawie tej umowy kwotę 2.390,18 złotych należało zatem pomniejszyć o wskazane w umowie (795 zł) i następnie skorygowane po jej wypowiedzeniu (minus 267,87 zł, co daje 527,13 złotych) opłaty za świadczenie spłaty w domu oraz za pakiet elastyczny, zarówno w części która została nienależnie pobrana przez powoda, jak i części która była dochodzona niniejszym pozwem. Tym samym do zapłaty z tytułu kwoty pożyczki, odsetek umownych, prowizji i opłat przygotowawczych pozostała kwota 1.863,05 złotych.

Stąd też żądanie pozwu Sąd uwzględnił częściowo, w pkt I wyroku zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.912,03 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 marca roku. Co prawda w treści rozstrzygnięcia Sąd nie określił daty końcowej odsetek, jednakże zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa takie rozstrzygnięcie nie może być uznane za wadliwe, ani też zakwalifikowane jako oczywista omyłka lub niedokładność. W przypadku rozstrzygnięcia o tak sformułowanych roszczeniach odsetkowych, wskazanie jedynie początkowej daty płatności odsetek stanowi bowiem jeden z przyjętych w praktyce sposobów redagowania orzeczeń w tym przedmiocie. Przyjmuje się bowiem, że skoro sąd uznał za zasadne roszczenie odsetkowe od określonej początkowej daty, to oczywistym jest, iż zasądza odsetki za cały okres, za jaki odsetki te są należne, tj. do dnia zapłaty (tak postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 września 2017 roku, I Acz 1245/17).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa, a roszczenie w tym zakresie zostało uwzględnione. Z treści umowy i jej późniejszego wypowiedzenia bezsprzecznie wynika bowiem, że przed tą datą roszczenie stało się wymagalne.

W pkt II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W pkt III Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu stosownie do treści art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.), dokonując ich stosunkowego rozdzielenia.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa poniosła koszty w łącznej kwocie 1.017 zł (opłata od pozwu - 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową – 917 zł) i wygrała sprawę w 50,04% (stosunek zasądzonej kwoty 1.912,03 złotych do żądanej 3.787,16 złotych), stąd pozwany jest zobowiązany zwrócić stronie powodowej kwotę 508,90 zł (50,04 % z 1.017 zł, tj. stosunek, w jakim przegrał w procesie.).

Orzeczenie o rygornym natychmiastowej wykonalności pkt I i III, zawarte w pkt IV wyroku, było zaś obligatoryjne z mocy art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.